



**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коновала В'ячеслава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
11 червня 2025 року
№ 43-3(II)/2025

Справа № 3-80/2025(164/25)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання),
Городовенко Віктор Валентинович (доповідач),
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коновала В'ячеслава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Коновал В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 55 Конституції України (конституційність) пункт 1 частини першої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), згідно з яким правила цієї статті поширюються на розгляд адміністративних справ щодо законності (крім

конституційності) постанов Верховної Ради України, указів і розпоряджень Президента України.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У лютому 2025 року Коновал В.І. звернувся до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду як суду першої інстанції з адміністративним позовом до Верховної Ради України про визнання протиправними та нечинними «частини 6, частини 2 Розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України № 3621–ІХ від 21.03.2024 „Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення прав військовослужбовців та поліцейських на соціальний захист“» (далі – Закон № 3621). Свої позовні вимоги обґрунтував, зокрема, тим, що аналіз унесених Законом № 3621 змін до Закону України „Про військовий обов’язок і військову службу“ від 25 березня 1992 року № 2232–ХІІ свідчить про те, що Верховна Рада України скасувала таку категорію військовозобов’язаних як „обмежено придатні“; оскаржувані приписи Закону № 3621 безпосередньо впливають на права і обов’язки Коновала В.І., оскільки він належить до категорії „обмежено придатних“ військовозобов’язаних, та є незаконними у зв’язку з тим, що ухвалені з порушенням Регламенту Верховної Ради України.

Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду ухвалою від 10 лютого 2025 року відмовив у відкритті провадження у справі, оскільки позов не підлягає розгляду в порядку адміністративного судочинства.

Не погодившись із указаним судовим рішенням, Коновал В.І. звернувся до Великої Палати Верховного Суду з апеляційною скаргою.

Велика Палата Верховного Суду постановою від 10 квітня 2025 року залишила апеляційну скаргу Коновала В.І. без задоволення, а ухвалу Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 10 лютого 2025 року – без змін. У своїй постанові Велика Палата Верховного Суду погодилася із висновками суду першої інстанції та зазначила, що з огляду на

„зміст і сутність позовних вимог Коновала В.І., вони лежать у площині законотворчої діяльності ВРУ, а не стосуються реалізації парламентом публічно-владних управлінських функцій як сфери контролю судів адміністративної юрисдикції“. Також суд вказав, що „положення статті 266 КАС України чітко визначають, що за її правилами оскарженню підлягають лише постанови ВРУ, а також її дії чи бездіяльність, що спростовує доводи апелянта про поширення дії цієї статті на всі акти ВРУ, в тому числі закони“.

1.2. Коновал В.І. твердить, що у зв'язку із застосуванням в остаточному судовому рішенні у його справі – постанові Великої Палати Верховного Суду від 10 квітня 2025 року – пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу було порушено його «право на оскарження частини 6, частини 2 Розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України <...> „Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення прав військовослужбовців та поліцейських на соціальний захист“ у судовому порядку».

На думку автора клопотання, «без можливості оскарження нормативно-правового акту в адміністративному порядку порушується також похідне право від сутісного „права на суд“, а саме „право доступу до суду“».

Обґрунтовуючи свої твердження, суб'єкт права на конституційну скаргу цитує приписи Конституції України, Кодексу та посилається на судові рішення у своїй справі, копії яких долучено до матеріалів конституційної скарги.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону

(пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Коновал В.І., твердячи про невідповідність Конституції України (неконституційність) пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу, не обґрунтував, як саме оспорюваний припис Кодексу порушує його конституційне право на судовий захист. Автор клопотання фактично сформулював власне бачення застосування оспорюваного припису Кодексу щодо обставин своєї справи й висловив незгоду із судовими рішеннями, вказуючи на неправильність тлумачення судом пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу.

Наведене свідчить, що Коновал В.І. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коновала В'ячеслава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини першої статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62

Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.



**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**